

Midnattsropet

Nr 3 • årg. 16 • pris kr 2:25

Maranata • Du vår Herre kom!

FKR extra

Sidorna 2-4

Så älskade Gud världen

Till mötes

Hans Gustafsson,
regeringen

Karl Erik Heinerborg,
pingströrelsen

i JÖNKÖPING

Så älskade Gud

Guds kärlek till trots överlade frikyrkofolket flitigt med regeringens representanter. Fr.v. Anders Melbourne, DN, Olof Djurfeldt, Dagen, Karl-Axel Elmquist, Svensk Veckotidning, David Lagergren, baptistledare, Per-Arne Aglert, mötets vice ordförande och kyrkoministern Hans Gustafsson.

Mastodont- ekumenik på ELMIA

— men i Maranataradion hördes
T. B. Barratts protester

Text o foto: Lars Anderan

Ekumeniken på Elmia är över. 350 delegater från praktiskt taget samtliga av Sveriges frikyrkor överlade om församlingens relationer till u-land, skola, samhälle. Om de få kritiska röster som vi uppfattade på FKR representerar en livskraftig opinion mot mastodonter typ Jönköpingsmötet får framtiden utvisa. Men det troliga är att bidragsfördelningen och vittringen efter makt och inflytande tvingar frikyrkofolket vidare på den inslagna vägen. Under ledning av de starkaste i leden — politikerna.

När Sveriges utbildningsminister sitter i en presskonferens på FKR -76 och påstår att Tage Danielssons film Släpp fångarne loss innehåller en hel del nyttigt och angeläget för oss kristna är det ingen av de församlade som protesterar. Tvärsom.

I panelen återfinner vi Karin Hartman, Frälsningsarméns kulturminister, Ivar Lundgren, pingströrelsen och Erland Sundström Missionsförbundet. De skall svara på lokal- och samfundspressens frågor.

Zachrisson menar vidare att teater, dvs dramat, är en försummad form för det kristna budskapet — en form som kommer. Och Karin Hartman fyller i att vi

Oense om evangelisationen var Lars Lindberg och Stig Abrahamsson. (Foto: PAT)

kristna borde ha en sällsynt förmåga att ge rättvisa åt dramatikers många tragiska gestalter.

Skulle detta vara summan av hundra års svenskt frikyrkoliv? Ett budskap tunnare och mer uppblandat än den vattnigaste linssoppa i jämförelse med väckelserörelsernas blodfyllda evangelium.

Nej Frikyrkomötet får ursäktas. Detta är inte evangeliets bröd. Det är sten. Hur man än vrider och vänder på tingen finns det enligt Jesu lära två saker att välja på antingen ger vi folket bröd eller också sten. Och för en kämpande kristen på pilgrimsfärden ter sig en sten hur gnistrande och penningvärd den än må vara som ett hån.

□□□

Vi har alltså varit med om det Fria Kristna Riksmötet i Jönköping. Vi deltog inte men fanns där ändå. För att få svar på våra frågor och pejla stämningar för att sedan rapportera till vår läsekrets.

FKR -76 var det största frikyrkliga möte som hållits här i landet med 350 delega-

Forts. sid. 12

Ovan. Högtid och invigning. Fr.v. Malte Blaxhuldt, Gustaf Wingren, Bo Hörnberg och representant från Jönköpings kommun.

Jubel på FKR — Stenmark vann!

Av Stina Fridolfsson

□□□ Så kommer man hem efter en underlig gudstjänstvecka, och försöker börja sortera intryck. Vad har egentligen hänt av vikt? Och vad har fastnat i sinnet? I Jönköping samlades många Ordets förkunnare, och de deltog stående, med allvar och inlevelse i sången: "En Fader oss förenar, en Herde och en fårahjord..."

Men ett femtiotal män ur denna skara stod dagen efter samlade omkring mötes-

Nedan. Teatern — en försummad form för evangelii, tyckte Bertil Zachrisson och Karin Hartman på en presskonferens.

Oro i pingstlägret. Ett försök att styra riksmötet ser ut att misslyckas. Fr.v. Martin Thornell, Lars Hörnberg, Karl-Erik Heinerborg, Petrus Hammarberg och längst till höger Allan Näslund.

plattformen, ivrigt hojtande och viftande med armarna. Där uppe var placerad en radioapparat, uppskruvad på högsta volym. Det var tydligen något evangelium från olympiaden som fångat männen, och utlöste dessa glädjevrål. Jag drog mig litet förvirrad tillbaka. Minuten efter, stormade upphet-sade delegater ut ur sessionssalen:

— Stenmark vann!

Efter vad jag kan förstå, var detta den enda händelse som med verklig glädje och tacksamhet mottogs under Fria Kristna Riksmötet i Jönköping. Som en ung man berättade för oss på onsdagskvällen:

— I dag, när jag bad till Gud, överraskade jag mig själv med att säga: "Tack gode Gud för att Stenmark vann!" Men eftersom det kom så spontant, så var det väl meningen. Vi ska ju tacka Gud för alla människor!

När sedan ett väckelsekristet radioprogram illegalt tonade ut i Elmia-hallen en kväll, kom en irriterad funktionär och knäppte bestämt av knappen i apparaten.

□□□

Så har vi ju det faktum att pingströrelsen för första gången låtit sig representeras med delegater på ett frikyrkomöte. Veckan innan mötet, förklarade Bo Hörnberg, föreståndare för pingstförsamlingen i Jönköping, och ansvarig inbjudare av delegaterna från pingströrelsen, att deras uppgift på detta möte var att tjäna — inte styra. När vi under sista dagen, då pingstvännerna ihärdigt röstade, reserverade sig och gjorde olika uttalanden, frågade Hörnberg vad det egentligen innebar att tjäna och inte styra, sade han:

— Ett tjänande kan vara ett påverkande... Jaha.

Ulla Bardh, baptistpastor med chockerande frispråkighet om sin fria och öppna sexualsyn, som visst inte har några gränser, gjorde i kvällsmötet "Öppet hus" några uttalanden, som föranledde pingstvännerna att höja rösten i indignation och protest. Och Karl-Erik Heinerborg uttryckte under en presskonferens sin sorg över att man i Öppet hus raljerat med heliga ting, såsom dopet och nattvarden.

— Det är trossanningar som våra fäder kämpat och lidit för att komma fram till. Och det är ju visst och sant.

Per Arne Aglert påminde då om att Öppet hus faktiskt inte stod under FKR:s regi, och ungdomarna där kanske varit litet för fria.

I Jönköpings-Posten hade jag samma morgon läst om hur Aglert och Alf Svensson

Forts. sid. 13

Arne Imsen:

Rätten att få stå utanför

Samfunden mottog statssubventionerna utan större reservationer och tvingades samtidigt skapa nya institutioner för att förvalta de av staten inkomna medlen.

De som givit sig in i kampen om bidrag och inflytande kommer inte att vända om. Det finns ingen väg tillbaka kollektivt. Det finns bara ett individuellt uttåg ut ur den maktapparat som påverkar samfunden.

— Därför är mitt budskap i dag: Gå ut! Det är enda vägen om man vill befrias från det solidariska ansvar, som vars och ens tysta och passiva medgivande innebär för utvecklingen.

Det har i alla tider i den kristna verksamheten funnits en allvarlig tendens att förflytta tyngdpunkten ifrån utomvärldsliga till mer tidsbetonade problem. Successivt har man glidit med i en utveckling, vars innebörd egentligen få varit medvetna om.

Låt oss ta som exempel den kristnes förhållande till de världsliga tingen, vilket hos väckelsepionjärerna alltid yttrade sig i ett klart avståndstagande. Vi känner till den stränghet man förr visade, när det gällde systrarnas klädedräkt och huvudbonader. Idag har aktsamheten avtagit och hållningen mjukats upp. Man har blivit mer tolerant och sansad i sin syn på förhållandena i världen. I mångas öron låter detta som en positiv

utveckling. Ändock vittnar det om en allvarlig förändring. Det avslöjar ett förytligande i sättet att se på tingen. Det handlade ju i själva verket inte om klädedräkten och hattarna utan om det som låg bakom, nämligen världsligheten.

När man så började ta allt mindre allvarligt på det som pionjärerna tog avstånd ifrån, slutade man så småningom att reflektera över saken. Man tyckte att saker och ting fått sin auktorisation bara genom att så många människor levde på det nya sättet. Man blev alltså offer för utvecklingen därigenom att man förlorat både det historiska och profetiska perspektivet. Man fick en alltmer begränsad överblick och handlade enbart utifrån det man kände och såg.

Det kan inte vara någon tillfällighet, att när det i Uppenbarelseboken handlar om den mest raffinerade ondskan, möter vi talet 666. Det innebär att människan då har passerat 5 stadier i utvecklingen och kommit fram till det 6:e. Talet 666 är den tredimensionellt manifesterade ogudaktigheten. Då har man forcerat alla spärrar och nått utvecklingens ände. Då är friheten slut. Allt är kringgärdat och reglerat. Talet 6 är människans tal. Man kommer dock aldrig fram till talet 7. Det representerar det fullkomliga och gudomliga.

Faran idag – institutionerna

Vi skall betrakta utvecklingen från en annan synpunkt. Låt oss se tillbaka på hur det var vid seklets början, när kampen för de mänskliga rättigheterna kom igång på allvar. Då gällde striden sådana ting såsom mötesfrihet, organisationsfrihet, religionsfrihet och yttrandefrihet.

Hela denna kamp var uppbyggen av en oerhörd idealism. Man arbetade intensivt för

att kasta av alla ok som trålbundit människorna. Det är intressant att se, att en av de starkaste inspirationskällorna i denna strid var de frikyrkliga församlingarna. Vi kan nämna Baptistsamfundet och Missionsförbundet. Även pingströrelsen kom att spela en viss roll på sitt sätt, trots att den från början tog avstånd ifrån politiskt reformarbete.

Då gällde alltså kampen mötesfrihet, organisationsfrihet, religionsfrihet och yttrandefrihet. Idag finns ingen anledning att gå ut och kämpa för det, eftersom målen redan ser ut att vara uppfyllda. Idag gäller inte kampen rätten att få tillhöra. Idag gäller det rätten att få lämna och stå utanför.

Faran kommer idag från ett annat håll än tidigare. Idag är privatkapitalismen inte det största problemet utan statskapitalismen. Det är inte de starka enskilda makthavarna som idag inger de största farhågorna utan de institutioner, som en gång byggdes upp för att tillvarata de svagares intressen. Institutionerna håller i snabb takt på att utplåna individerna. Det är idag ingen som ifrågasätter rätten att få tillhöra exempelvis en fackförening. Det är accepterat. Fackföreningsavgiften kan vi t.o.m. få betald genom arbetsgivarens försorg. Problemet är idag rätten att få lämna fackföreningen och stå utanför.

Det är snart lika omöjligt att komma ut ur kyrkorna också. Visserligen kan det ju bero på uppriktig omsorg om människorna, att försöka få dem att stå kvar så länge som möjligt. Ändå ifrågasätter jag om det alltid är så. Kanske ligger det också ett ekonomiskt intresse bakom att behålla medlemmarna. Varje enskild individ representerar ju idag ett ekonomiskt värde i och med att storleken av de statliga bidrag som delas ut till samfunden, bestäms av antalet medlemmar.

Forts. sid. 17

Ty medan vi ännu voro svaga, led Kristus, när tiden var inne, döden för oss ogudaktiga. (Rom. 5:6)

Ty om vi, medan vi voro Guds ovänner, blevo försonade med Honom genom hans Sons död, så skola vi, sedan vi hava blivit försonade, ännu mycket mera bliva frälsta i och genom hans liv. (Rom. 5:11)

På grund av att de första människorna var olydiga mot Gud och åt av det träd som Gud hade sagt att de inte skulle äta av, kom synden och döden in i världen. Gemenskapen med Gud blev genom denna olydnad bruten. För att människorna åter skulle få gemenskap med Gud, måste det till ett felfritt offer. Ett offer som för alltid kunde gälla inför Gud. Den ende som kunde utföra detta offer, var Guds egen Son. Bibeln säger att Han var i det himmelska, men han gav avkall på detta. Han var rik, men blev fattig för att vi genom hans fattigdom skulle bliva rika.

Guds dom över synden

Bibeln talar om denna försoning på flera ställen. Ex. 1 Petr. 1:20. Profeterna i det Gamla testamentet skådade denna försoning och profeterade att en förlossare skulle komma från Sion. *Det folk som sitter i mörker skall se ett stort ljus*, profeterar Jesaja i ett av sina kapitel.

Som vi tidigare har sett var det ingen människa som kunde göra något för att gemenskapen mellan Gud och människor åter skulle kunna upprättas. Visserligen hade det gamla förbundet sin offerttjänst, men detta pekade bara framåt till det som skulle komma. Det blev alltså Gud själv som fick ta initiativet. Det blev ett verk helt och hållet av Gud. (Ef. 2:10).

Det fanns ingen människa som kunde utföra detta verk. Vi hade alla syndat, och saknade härligheten från Gud. Jesus, Guds son, var den ende som kunde bära fram sin kropp såsom offer för dig och mig. Jesus gjorde detta av fri vilja. Han utsattes aldrig av tvång från sin egen Fader. (Luk. 22:41—44)

När då Jesus var villig att dricka den kalk som Fadern räckte honom, och återköpa den fallna människan tillbaka till Gud, så blev Jesu död på Golgata, Guds dom över synden. (Jes. 53:4—6)

Försoningen mellan Gud och människan kom alltså till stånd genom Jesu död på Golgata. Denna död uppenbarar för

Carl-Georg Rognstad – evangelist och föreståndare för den unga gruppen i Lidköping – skriver här kring ämnet försoningen. Tag till dig det goda gudsordet. Läs och tro!

att få vara FÖRSONAD

oss människor Guds nåd och barmhärtighet. (Ef. 2:4—5)

Guds kärlek strålar också fram till oss människor genom detta underbara försoningsverk. O, vilken underbar kärlek som strålar fram ifrån korset, fram till varje människa i världen. Gud hatade synden, men älskar syndaren. (1 Joh. 4:9—10)

Jesus tog straffet

Jesu kärlek till oss människor strålar också fram i det under som skedde på Golgata. Det står i vår bibel att han gav avkall på det himmelska och tog en tjänares plats här på jorden. Han blev prövad i allt säger skriften, dock utan synd. Till sist, efter en kort tid här på jorden, gav han sitt liv för oss. Han gav sitt liv för sina vänner. (Joh. 15:12—13)

Var Kristi försoning nödvändig för din och min frälsning? Den frågan har många människor ställt sig genom tiderna. På den frågan kan vi utan att tveka svara: JA. Vi var alla förlorade utan Gud och utan hopp i världen. Bibeln säger: *Människosonen kom för att uppsöka och frälsa det som var förlorat*. När Jesus dog på Golgata och ropade: *Det är fullbordat*, så var detta ett fullbordat verk för tid och evighet. Det behövdes icke bära fram några fler offer för synd, ty Jesus frambar sin egen kropp såsom offer en gång för alla. (Hebr. 9:24—26)

Genom detta underbara verk på Golgata kan varje människa när som helst gå fram inför Fadern och begära nåd och hjälp. Jesus Kristus har blivit vår medlare mellan Gud och oss. Vi kan nu själva fri-

modigt träda fram inför Fadern. (Hebr. 10:19—20)

Genom det blod som rann från Jesu sår på Golgata, har varje människa som åberopar detta försoningsverk också fått syndernas förlåtelse. Blodet är försoningsmedlet. (Rom. 3:25)

Vägen till befrielse

Vem fanns på jorden som var rättfärdig inför Gud innan Jesus dog på Golgata? Gamla Testamentet pekar på några få. Genom verket på Golgata blev Jesus vår rättfärdighet. Han som icke visste av synd, blev gjord till synd, på det att vi i honom må bliva rättfärdighet från Gud. (2 Kor. 5:21)

När vi människor kommer till Gud och ber om hjälp, får vi alla börja vid den plats där Jesus själv dog för oss. Vi får börja vid Golgata. Där blir du befriad från syndens valde och djävulens makt i ditt liv. Det sker genom att du åkallar Jesus och åberopar hans försoningsverk på Golgata. Du dör med honom, för att återuppstå med honom i ett nytt liv. Du blir med andra ord, född på nytt.

För att nå himmelen och icke gå evigt förlorad måste varje människa tro på Jesu verk på Golgata. Det finns bara en väg. Det finns en väg som leder, det finns en kraft som helar, det finns en frid som varar och till sist ett mål som vinkar. Pris ske Gud.

Därför käre vän: Tro på Jesu försoning, sök dig till Golgata. Överlämna dig i Jesu händer, och du skall få uppleva att han ger dig livet som aldrig kan dö. Ty han ger icke bara livet, han är livet!

Får Gud tillfälle att välsigna idag? Får Han en chans att gripa in och utföra under i vardagen, om borden står dukade och skafferierna alltid är välfyllda?

Familjen Christenssen nåddes genom brinnande maranatakristna av väckelse-signalerna och kallelsen från Gud, som manade till uppbrott från den trygga familjeidyllen.

Det blev i stället ett liv i meningsfullt tjänande och urkristen gemenskap tillsammans med väckta själar i Guds lilla hjord.

— Vi lydde Gud och fick också för första gången erfara hur Herren inte sviker den som följer Hans kallelse, berättar Christenssens i denna intervju.

UPPBROTTET

Familjen Christensen överens

Tryggheten hotade vårt andliga liv

Intervju: Maj-Christine Ögren
Foto: Lars Anderson

— Det dröjde många år innan vi vågade göra det definitiva uppbrottet från den trygga familjeidyll vi levde i. Men till slut hade vi inget val. Kallelsen från Gud blev för stark. Det var en fråga om liv eller död. Ib och Ulla Christensen berättar om sitt uppbrott. Ett uppbrott som kom att innebära en fullständig revolution för hela familjen — Tove 13 år, Gitte 11, Kate 8 och David 2 år. Från den inrutade familjetryggheten med vissa religiösa inslag kastades man rakt in i en andlig kamp.

Men ingen i familjen ångrar för en enda sekund att de blev lydiga Herrens kallelse. Familjens vittnesbörd är ett bevis på att Gud kallar sitt folk till mönstring "utanför läg-

ret". Vittnesbördet är också ett bevis på att den levande Guden är mäktig att på ett rent praktiskt sätt ta hand om de sina.

Men ni ska själva få ta del av familjens otroliga berättelse. Hur de under kamp och vända fick bryta sig loss från religiösa och sociala strukturer.

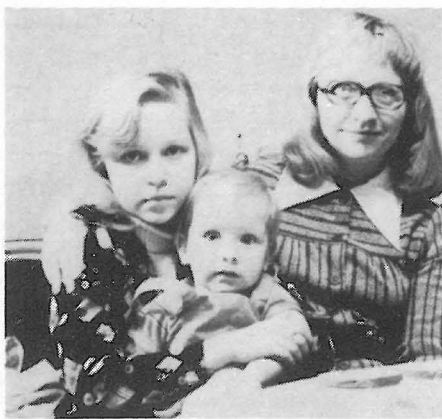
Familjeidyll

Året var 1972. Ib och Ulla bodde i Avesta. Där levde man tillsammans i en trygg familjeidyll. Utanför familjen fanns inget som kunde intressera. Visst gick de på möte någon gång ibland, och visst bad de till Gud

när barnen var sjuka. Men mer blev det inte. Så hände det något som rubbade familjens cirklar. Jesusfolket kom.

— Det var som en fläkt ifrån ovan, berättar Ulla. Dessa ungdomar hade något. Det riktigt lyste om dom. Den första kärleken till Jesus... Vi fick ett hopp. Kanske det ändå var något för oss. Kanske det fanns något mer...

— Ja, och innan de for ifrån platsen hade vi blivit förnyade. Vi fick helt enkelt möta Gud på ett nytt sätt, säger Ib. Och så började vi få upp ögonen för saker och ting. Var det egentligen riktigt att ta emot subventioner från staten? Skulle inte Guds folk leva i tro och endast i tro. Så förstod vi att vi hade dra-

— Att vara på den plats Gud ställt en — större frihet finns inte, säger Ulla, som ser som sin största uppgift att leva med och vårda sin familj.

git ner rullgardinen. Att vi inte hade sett klart.

Men hur kom då Maranata in i bilden?

— Redan 1960 kom vi i kontakt med Maranataväckelsen första gången, men då föredrog vi att stanna där vi var, säger Ulla litet urskuldrande.

— Men Lasse, brorsan, blev frälst då han hörde Maranatas klara budskap. Det var föresten genom en kassett från Maranata som Lasse för första gången kom i kontakt med Maranatabudskapet. Och han föll som en fura. Men vi stod emot. Vi somnade ånyo in i den religiösa slummern. Nog ville vi väl ha Maranatalivet — men på våra villkor. Vi trodde vi skulle kunna införa det nya livet i församlingen i Avesta. Då förstod vi inte att det måste vara nya läglar till nytt vin.

Startskottet

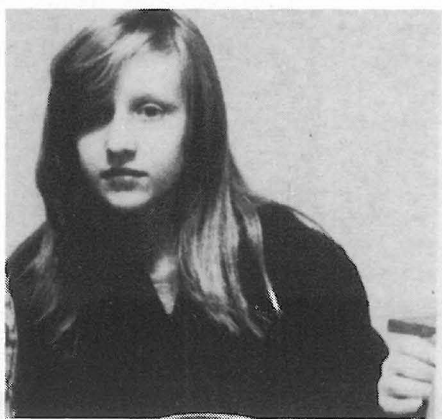
Så kom startskottet. Men det dröjde tio år till innan det brann av. Då råkade Ib och Ulla hamna på ett väckelsemöte. Och så hörde de tonen igen. Maranatatönen; Jesus kommer — gå utanför lägret för att bära Hans smälek!

Ib och Ulla förstod att de måste göra uppbrott från det sammanhang de stod i. Och på tisdagen efter trettondagen 1973 bestämde de sig för att definitivt lämna det sammanhang de stod i. Och förstod också vad konsekvenserna av detta steg skulle bli. De skulle bli ensamma och utelämnade. Men bara för en kort tid.

— Ja, kallelsen kom och denna gång var det till Stockholm och Gamla Bro, säger Ib. Och vi flyttade utan att veta något om framtiden. Dessförinnan hade vi under en lång tid pendlat mellan Avesta och Stockholm en gång i veckan för att ta del av den radikala undervisningen som mötte oss. En sträcka på trettiofem mil fram och tillbaka.

Och vad hände...?

— Vi fick födas in i ett helt nytt sammanhang. I ett sammanhang där vi inte längre kunde lita på våra egna resurser, och där vi inte hade någon utväg. Men vi fick för första

— Vi väntar på en pilgrimsskola! Tove, 14 år, har tagit klar ställning för Jesus i skolan trots motstånd från kamraterna.

gången också erfara hur Herren inte sviker den som följer Hans kallelse.

Och så berättar de hur deras liv, helt i tro, har burit frukt. Hur man varje dag, sedan det definitiva upprottet fått se under efter under. Nu till jul stod Ib helt utan arbete. Det var bara några dagar före julafton och familjen hade ingenting. Då kom det en postanvisning där avsändaren var "er far".

— Sådant kan ju bara inte hända när man har allting, säger Ulla. Inte förrän man är helt blottställd får Gud möjlighet att visa sin suveränitet.

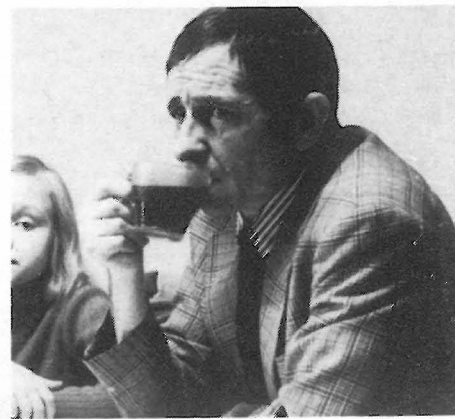
— Om vi hela tiden har försäkringar bakåt i t ex bankkonton kan ju Gud aldrig få en chans att bevisa att Han står vid sitt Ord, fortsätter Ib. Allt överflöd måste slussas in i Guds verk. Att be Gud välsigna maten när kyl och frys svämmar över av läckerheter är löjligt! Vi måste vara beroende av Gud. Vi klarar oss nödortfikt genom att jag distribuerar varor för en firma. Vi ser fram emot ett uppbrott från den här lägenheten till ett kollektiv. Men inte ett kollektiv som är så stort att det inte kan fungera som familj. En familj där alla känner lika stort ansvar.

Så börjar vi prata om den största faran för kristna idag. Ulla och Ib är helt överens om att tryggheten är absolut livsfarlig. Den materialistiska tryggheten. Och tryggheten är också en stor fara för den fria väckelsen. Tryggheten föder läger. Slentrianen föder läger. De menar också att den dagen vi förlorar den första kärleken till Frälsaren, då har vi snart ett nytt läger utanför de andra lägren.

— Vi fick göra uppbrott både från pingstväntryggheten och Maranatetryggheten, säger Ib. Det finns ett maranataläger där folk tror att de sitter tryggt i något slags kollektivfrälsning. De har förlorat den första kärleken till Jesus och maranataropet i hjärtat.

Hemmafru

Ulla är hemmafru. Och något annat skulle hon inte kunna tänka sig trots att hon har en utbildning som illustratör.

— Vi ser fram emot ett uppbrott från den här lägenheten till ett kollektiv — en familj där alla känner lika stort ansvar, säger Ib.

— Gud har klart och tydligt visar mej min plats och de pund Han har givit mej att förvalta. Kvinnans frigörelse är ett led i utvecklingen mot skökan och antikrist. Både Ib och jag är definitivt emot kvinnan som ledande auktoritet i något som helst sammanhang, säger Ulla.

— Min främsta uppgift är att leva med och vårda min familj. Med familj menar jag då både mitt andliga och lekamliga hem. Under en period hade jag svårigheter att försöka kombinera mitt dagliga arbete med barnen och hemmet och arbetet i församlingen. Jag kände mej kluven. Jag ville vara en riktig maka och mor samtidigt som längtan att få vara med syskonen på Gamla Bro brände i mej. Den dag jag insåg omöjligheten av att försöka kombinera ihop någonting som redan hörde ihop kunde jag fungera harmoniskt.

— Jag såg plötsligt det stora i allt vad jag gör. Går hemma och bakar bullar till serveringen, sköter lillpojken, eller deltar i möten så tjänar jag samme Jesus! Alltsammans är pund som jag fått ansvaret att förvalta. Det ena pundet är inte mer värt än det andra. Jag tror inte det finns ett "favoritpund" plus några reservpund. Att vara på den plats Gud har ställt en, underordnad sin man — ja, större frihet finns inte!

TV:n åkte ut

Familjen Christensens liv är ett enda uppbrott. Man har fått göra uppbrott från samhälle, skola, religiositet och kultur. På ett konkret och praktiskt sätt. Ib berättar t ex om när tv:n åkte ut:

— Jag vaknade mitt i natten av att Gud talade till mej. Jag blev med ens på det klara med att tv:n måste ut. Den var ett fördärv och skulle ut på direkten. Jag väckte Ulla och talade om min upplevelse för henne. Och tv:n åkte ut.

— Det skulle vara en fullständig omöjlighet för frälsta att ha tv. Även om man bestämmer sej för att se det som kan tyckas

Forts. sid. 14

och profetsyner orkade icke fram

Ny aktuell predikan av Arne Imsen

Profeterna underlät inte att tala, då den oheliga alliansen mellan judendom och heden- dom ingicks på konung Ahabs tid. De trädde fastmer upp mot denna nya ekumenik och blev ett irritationsmoment för både konung, präster och folk.

Konflikterna löstes oftast med att profeterna helt enkelt utrotades. Men Gud hade sina reserver, nasirerna, helt avskilda för Gud och den uppgift han hade utsett åt dem. Dessa sändes åstad, när det som var ordinärt och vanligt var förbrukat.

Det är tre speciella funktioner i Israel, som på ett alldeles särskilt sätt är uttryck för folkets egenart såsom ett gudsfolk. Israel var Guds egendomsfolk, kallat att vara jordens präster. Israel hade egentligen ett försoning- ens och frälsningens ämbete.

I Israel märker vi gudsuppenbarelsen i individer som Gud tog ut för speciella uppgifter, men vi märker också grunduppenbarelsen i de speciella förordningar som Gud fastställde skulle gälla hela folket undantags- löst. Det var speciella ämbeten och

institutioner som gav vittnesbörd om att Gud bodde ibland folket.

Det var för det första översteprästens äm- bete, och prästämbetet. Sedermera kom även profetens ämbete. Det var prästen och profeten som på ett särskilt sätt förmedlade kunskap om Gud, men också uppenbarelse om den närvarande guden.

Prästämberet representerade kontinuitet, en helig tradition. Vem som helst blev inte präst i Israel, det fanns vissa krav som måste vara uppfyllda. För det första var det fråga om ur vilken stam man kom. Prästämbetet var på det sättet vigd åt en stam. Det gick i succession från generation till generation.

Det gällde inte profetämbetet. Till profet kunde Gud ta en man ur vilken stam som helst. Om prästämbetet representerar det kontinuerliga, fasta, iordningställda och fär- diga, så representerar profetämbetet väckel- serörelser i Israel. Vi vet från skriften att till- ståndet bland prästerna kunde vara fruk- tansvärt. De avvek från Guds väg, blev egenmäktiga, självgoda och själviska. De missbrukade på många sätt den auktoritet som ämbetet gav dem.

I-Kabod härligheten är borta

Ett typiskt exempel på det har vi i Första

Samuelsboken, där vi kan läsa om det be- drövliga tillståndet bland prästerna som ledde till ett fruktansvärt nederlag för Israel. Prästerna skulle förmedla försoning, frigö- relse och frälsning. När denna makt miss- brukades, ledde den in i en fruktansvärd olycka för nationen.

"Och när hans sonhustru, Pinehas' hust- ru, som var havande och nära att föda, fick höra ryktet om att Guds ark var tagen och att hennes svärfader och hennes man voro döda, sjönk hon ned och födde sitt barn, ty födslovåndorna kommo över henne. Och när hon då höll på att dö, sade kvinnorna, som stodo omkring henne: 'Frukta icke; du har fött en son'. Men hon svarade intet och aktade icke därpå.

Och hon kallade gosse I-Kabod och sade: 'Härligheten är borta från Israel.' Därmed syftade hon på att Guds ark var tagen, så ock på sin svärfader och sin man. Hon sade: 'Härligheten är borta från Israel, eftersom Guds ark var tagen.'" I Sam. 4:19—22.

Något mörkare och dystrare kan väl inte uttalas. Det som borde ha varit hennes stora glädjeämne, blev på grund av omständighe- terna hennes verkliga sorg. Hon födde en son, och hela hans liv blev ett vittnesbörd om denna ohyggliga tragedi. I-Kabod — härlig- heten är borta från Israel.

Ett avfälligt prästerskap var direkta orsa-

ken till att Guds härlighet, det som var typiskt, kännetecknade och utgjorde Israels försvar och existensberättigande, hade gått förlorat. Och profetsyner, heter det, var ovanliga. Det lär stå i grundtexten att profetsyner orkade inte fram. Vi förstår alltså att tillståndet hos prästerna hade manifesterat sig ibland folket, och kunde testas på atmosfären. Profetsyner orkade inte fram.

Profeterna var inte lika fastlåsta som prästerna. De hade inte lika svårt att bryta en utveckling. Där fanns mycket större utrymme för improvisationer och tillfälliga ingripanden med ovanliga metoder. En profet var exempelvis inte bunden till platsen eller tiden. Han hade inte heller någon liturgi. Han var rörlig i alla avseenden. Profeten kunde i princip komma när som helst, var som helst och så när hur som helst. För honom fanns det ingen gudstjänstordning. Det ende profeten hade att göra, var att förkunna: *Så säger Herren.*

Ny ekumenik

Många gånger representerade profeten en protest och en varning. Vi har typiska exempel i Skriften på att profeterna kunde vara ett riktigt irritationsmoment för kungen, prästen och folket, därför att han lyfte sitt finger och pekade på avarter som auktoriteterna hade en benägenhet att legalisera.

Under Ahabs tid etablerades kontakt med ett av grannländerna. Och den kontakten ledde till att Ahab äktade den hedniska kvinnan Isabel. Det blev en märklig förbindelse, som öppnade vägen för en helt ny ekumenik. En ekumenik mellan judendom och hedenism; en förbindelse som ledde till att baalsaltaren kom att resas på många platser i Israel. Isabel krävde inte att de altaren som var resta i nationen skulle utrotas, men hon begärde plats och utrymme för de altaren, vars gudar hon tillbad. Det var en slags kompromisslösning mellan henne och konungen, som gjorde att dessa altaren kom till stånd.

Gudstjänsterna omkring baalsaltarna utvecklades till riktiga folkfester. Man övergav de ursprungliga altarna, och vek av från Guds väg. Det falska profetdömet växte. Man importerade hundratals profeter från grannlandet, och de profeterade emot Israels Gud på ett synnerligen förföriskt sätt, genom att avleda Israels uppmärksamhet, kärlek och känsla för Israels Gud.

Då detta inträffade, kom till platserna där altarna var resta en och annan profet och förkunnade Herrens vilja, och bestraffade dessa former av avgudaväsende. Konflikterna löstes så att profeterna utrotades. Det fanns profeter som verkade reformerande, återställande och vägledande. Många

gångar var de i sitt framträdande dramatiska och dråpliga, för att visa vägen tillbaka till Israels Gud.

Ondskan auktoriserad

Men dessa profeter institutionaliserades, och det blev så småningom ett system; auktoriserade profetskolor, ur vilka folket var vana att profeter kom. De hade sin bakgrund och utbildning, de var kända. Också profetdömet korrumpierades, och vi kan läsa om hur det gick med enskilda profeter som besmittades och förorenades av den atmosfär som ofta var rådande i dessa profetskolor.

I Mika bok möter vi profeten Mika som klagar över profeter som talar något annat än vad Herren hade sagt. Profeterna blev opportunistiska och publikfriare. De profeterade det de trodde folket ville höra, och så lade de till: *Så säger Herren.*

Så blev då dessa profeter som hade traditionens eller skolornas auktorisation också en orsak till att Israel förleddes. I Mika bok läser vi ett exempel ibland många om profetens tunga uppgift. Han förkunnar för Jakob hans överträdelse och för Israel hans synd. Konungen och prästen gick till siaren, och folket sökte siaren. Men det var för att få profetens eller siarens välsignelse i sitt avfall, och icke väckelse ifrån sitt avfall. De ville ha ondskan legaliserad, och profetens hjälp att legalisera den i Guds namn.

Det ena efter det andra fick makt, inflytande och auktoriserades. Det var praktiskt taget omöjligt att åstadkomma en förändring. Ondskan var auktoriserad av konung, präst och folk, och i detta etablerade sammanhang kommer profeten med sina ohyggliga domar. Det heter: *"Hören då detta I hövdingar av Jakobs hus och I furstar av Israels hus; I som hållen för styggelse vad rätt är, och gören krokigt allt vad rakt är; I som byggen upp Sion med blodsdåd och Jerusalem med orättfärdighet, den stad vars hövdingar döma för mutor, vars präster undervisa för betalning och vars profeter spå för penningar, allt under det att de stödja sig på Herren och säga: Är icke Herren mitt ibland oss? Olycka skall ej komma över oss, därför skall för eder skull Sion vara upphöjd till en åker, och Jerusalem bli en stenhop och tempelberget en skogbevuxen höjd."* Mika 3:5—8.

Det är sannerligen impopulärt att vara en Guds profet. Och profeten kan icke räkna med att få massans applåder. Men profetdömet vill vi ha, för det står i Skriften att Gud har tagit ut profeter, så principiellt tar vi icke avstånd ifrån det Gud har förordnat. Men vi vill ha profeter som passar oss, som talar

vårt språk och som sjunger våra visor på vårt sätt.

"Allt står väl till, allt står väl till." Visst vill vi ha profeter, och vi betalar gärna ganska mycket för att ha sådana.

När utvecklingen har nått sin mognad, så inträffar någonting, där vi tvingas inse det vi kanske under årtionden eller generationer har försökt blunda för eller undvika.

Vem kan uthärda

I Malaki möter oss oerhörda ord, som bränner till i vårt inre, därför vi helt plötsligt upplever att vi befinner oss på den anklagades bänk. *"I tröten ut Herren med edert tal. Nu frågen I: 'Varmed tröta vi då ut honom?' Jo, därmed att I sägen: 'Den som gör ont är ändå god i Herrens ögon, och till sådana har han behag. Ty varför kommer icke eljest domens Gud?' Se, jag skall sända ut min ängel, och han skall bereda väg för mig. Och med hast skall han komma till sitt tempel, den Herre, som I åstunden, ja, förbundets ängel, som I begären, se han kommer, säger Herren Sebaot.*

Men vem kan uthärda hans tillkommelses dag, och vem kan bestå, när han uppenbarar sig? Ty han skall vara såsom en guldsmeds eld och såsom valkares såpa. Och han skall sätta sig ned och smälta silvret och rena det; han skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver; och sedan skola de frambära åt Herren offergåvor i rättfärdighet." Mal. 2:17 f.

När denna reduktionsprocess är genomförd, hur många söner finns det då kvar? Vem kan uthärda? Vi ska inte bortse ifrån, att här möter oss denna granskande blick och makt genom Guds uppenbarelse som avslöjar och uppenbarar.

Till sist tar Gud itu med prästen och profeten. Han sätter allt på sin rätta plats och upprättar igen det som har blivit kränkt och förstört. Vår benägenhet att söka välsignelse, kraft, glädje och lycka, måste underkastas Guds sannings ljus, ty vad vi först och sist behöver är inte lycka och glädje i den mening vi använder och praktiserar dessa ord.

Vi behöver Guds sannings ljus; genomträngande och uppenbarande, men också befriande. Guds sannings ljus uppenbarar för oss syndens fruktansvärda makt i vårt fallna väsen, men det visar också till ett reningsmedel. Det reningsmedlet är i detta sammanhang den förtärande elden, som bränner upp slagget, reducerar malmen och utvinnet den ädla produkten.

Vi behöver ödmjukhet och förkrosselse, mera än allt annat vi söker. Men vad hjälper det om jag är medveten om det här, säger du.

Forts. sid 17

De utslagnas

Hur har vi kristna förvaltat den?

Den fråga Julle Lövgren aktualiserar här nedan borde vara hela kristenhetens.

Först en kort presentation av mig själv. Är nu 49 år och blev frälst vid 43 års ålder. Allt är sagt med att jag upplevt olika slag av missbruk från insidan s. a. s. Men det gamla är ur bilden och något nytt har kommit. 2 Kor. 5:17.

Under de sju, åtta sista åren upplevde många församlingar (företrädesvis stadsförsaml.) en, vad jag kallar, de utslagnas väckelse. Många kom till tro och blev lösta från olika slag av missbruk och begär. Tyvärr blev återfallsfrekvensen hög. Varför? Många ha ställt sig den frågan, inte minst de ofrälsta.

För min personliga del tror jag att det berodde på de olika samfundens och församlingarnas oförmåga att ta hand om de nyfrälsta. Församlingsmedlemmarna och pastorerna konfronterades med ett nytt slag av systrar och bröder, vilka inte följde det gängse mönstret. De flesta visste inte riktigt hur de skulle förhålla sig gentemot de nyfrälsta. Somliga anslog en nästan hysteriskt hurtfrisk ton med både lekamliga och andliga ryggdunkningar, andra åter kom med en tårdrypande "tycka synd om" attityd medan åter andra tyckte de nyfrälsta var lika spännande som eventuella Marsmänniskor.

Det gamla livet i förgrunden

De nyfrälsta själva kände sig naturligtvis litet vilsna och förvirrade av allt det nya. Vilsenheten och förvirringen blev ju inte mindre när de nya upplevde församlingsmedlemmarnas ofta litet underliga attityder.

Ofta, alldeles för ofta, blev de nyfrälsta efter mötesgemenskapen helt lämnade åt

sig själva. Efter mötena skyndade sig de flesta hem till sina trygga ombonade små el. stora krypin och hade ingen tid över för sina nya systrar och bröder.

Den allmänna synen i församlingarna då verkade vara att i och med frälsningen skulle allt ordna upp sig s.a.s. automatiskt. Alla problem skulle lösas smärtfritt, bostad, jobb etc. skulle nästan ramla ner över de nyfrälsta. Denna naivitet kunde knäcka vem som helst.

En annan sak, som tog farliga proportioner, var att den idoldyrkan som redan fanns inom samfunden nu överflyttades på en grupp av de nyfrälsta. En del av de nya systrarna och bröderna hade naturliga förutsättningar för att uppträda inför publik i både sång och tal.

Långa mötesserier hölls här och var där det gamla livet kom i förgrunden i vittnesbörden medan frälsningsupplevelsen nämdes helt kort.

De nyfrälsta, vilka blev föremål för denna uppreklamerade idoldyrkan gjorde veritabla kullerbyttor i tron och kom i många fall bort från Herren.

Åter en annan frukt av denna väckelse blev de olika slag av kristna besöksgrupper, vilka besökte kåkar och hispor. Oförståndigt nog följde många unga vackra flickor med. Kåkfarnas naturliga längtan efter kvinnligt umgänge i förening med en del av dessa unga flickors naiva idoliserande av många interner gav en del tragiska resultat längre fram.

Summan av allt detta är att de kristna samfunden och församlingarna borde ha lärt sig en läxa vid det här laget. Frågan är: Har de gjort det?

Nu till synpunkterna. Man måste alltid räkna med att en liten procent av hjälpsökande syndare drivs av själviska motiv,

men de märks ganska fort. De ha ännu inte nått förtvivlans botten och känt syndanöd.

Det största utav allt

De allra flesta som söker frälsning, gör det ärligt. Oftast efter ett alla mänskliga resurser är uttömda. Då är botten i förtvivlans brunn nådd och då finns det en väg kvar, nämligen uppåt.

Det är underbart när en tjej eller en kille får kasta av sig hela syndabördan, får lämna allt det gamla bakom sig för att börja ett nytt liv, att få bli en ny skapelse i Kristus. Det är det största utav alla under att Herren Gud i sin stora kärlek sände sin Son för att rädda ett förlorat människosläkte, ett ämne för ständig tacksamhet.

Men det är nu som det verkliga jobbet börjar för Guds församling. När det gäller utslagna människor så har de alltför ofta stora sociala problem. Den nyfrälste kanske inte har något jobb, ekonomin är i det närmaste obefintlig och bostadsfrågan oftast olöst. De enda kompisar han eller hon har är de gamla polarna.

Nu skall församlingens andliga mödrar och fäder ställa upp. Hur många sådana finns det i våra församlingar? I en del församlingar kan man fråga sig om det finns någon.

Den gemenskap som gudstjänsterna skall skapa är underbar och nödvändig för troslivet men det finns en gemenskap som är lika nödvändig om ej alltid lika underbar och det är vardagsgemenskapen. Att få naturliga vänner inom församlingen, som man kan gå hem till på en bit mat

Forts. sid. 18

väckelse

Jag hamnade i fel gäng

Julles vittnesbörd om vägen till tro och tjänst

Hur blev du frälst?

Jag kommer från början från ett kristet hem. Min far var pastor. Jag sökte liksom många andra ungdomar efter sanningen. Det lyckades dock aldrig för mig. Undan för undan gled jag bort ifrån allt vad kristendom heter. Jag hamnade i fel gäng, och det ledde till mycket sprit och elände.

Min hustru blev frälst 1968 på sommaren. Då låg jag i mörkrum hemma med en gammal ryggskada och tablettförgiftad. Min hustru hade åkt in till stan med mina föräldrar på ett möte. När hon återkom, gick hon in till mig i sovrummet. Jag tände en lampa för att kunna se henne bättre. Då upptäckte jag att hela hennes ansikte sken. Jag frågade vad som hade hänt. "Ja, du kanske blir arg nu, men jag har blivit frälst," sade hon.

Jag visste inte riktigt hur jag skulle ta det. "Du får bli buddist eller muhammedan, kristen eller vad du vill, bara jag får vara ifred," sade jag. "Du får gärna ha det där för dig själv, bara du inte ber till Gud eller läser bibeln, så jag ser m.a.o. att du är som vanligt".

I och med att min hustru Aina blev frälst, började en ganska svår tid. Det kändes som om Gud och Aina gick i maskopi mot mig. Vi hade fyra rum, men det förunderliga var, att jag alltid kom in i det rum, där hon låg och bad. Jag fick nästan lust att kika i nyckelhålet först, innan jag steg in. Det var väldigt jobbigt i hematmosfären s.a.s.

Efter ett år hände det dock att jag följde med till ett väckelsemöte. Det var ett vittnesbördsmöte. Någon läste ur bibeln att det blir större glädje i himmelen för en syndares bättring än för nittionio rättfärdiga, som ingen bättring behöver. Jag kände hur det klack till inom mig. Det var som om orden var riktade direkt till mig. Så jag bara gick fram och sade, att jag ville bli frälst. Jag fick böja knä där framme, och man bad till Gud för mig.

Hur gick det sedan?

Jag blev helt löst. Det första provet kom när jag återvände till jobbet. En arbetskamrat fyllde år, och man skulle fira det

med en riktig fest. Jag sade bara: "Jag skall inget smaka. Jag har slutat dricka."

Det blev en väldig uppståndelse. De trodde jag skämtade. "Du har väl aldrig nekat. Vad är det med dig?" frågade de. "Jag har blivit frälst", sade jag.

De kunde inte riktigt förstå vad som hänt, och det gick upp till tre månader, innan de verkligen accepterade att jag menade allvar. Det förunderliga var dock, att när den tiden hade gått, kom de till mig och anförtror sig åt mig. Några hade problem med sina barn som knarkade. Jag försökte ge dem råd så gott jag kunde genom att uppmana dem att söka upp någon pastor eller församling.

Hur blev dopfrågan klar för dig?

Jo, jag hade väl varit frälst i kanske tre månader, då jag upplevde att jag måste bli döpt. Dopet var som en befrielse. Jag kände det som en bekräftelse på att det var riktigt att låta döpa sig.

Har du nu någon speciell önskan inför framtiden?

Jag längtar efter att Herren skall komma tillbaka. Samtidigt önskar jag att så många som möjligt av mina gamla kamrater skall bli frälsta. Jag har ju också försökt nå dem med evangelium när jag kunnat.

Hur gick det till, när du började med det?

Det började med att jag kom in i en period, då allting kändes väldigt svårt och motigt och var faktiskt på väg bort från Gud. Just vid det tillfället läste jag i en tidning om en flicka som hette Eva Odhner. Hon arbetade i den gatumission, som Immanuelskyrkan drev en tid. Jag ringde upp och talade med henne.

Hon tog allting väldigt enkelt: "Du skall hjälpa mig," sade hon. "Det är bara att komma hit." Hon behövde någon som kunde hjälpa henne och tala med lite äldre män. På det viset kom jag att vara tillsammans med henne rätt mycket ute på stan.

Eva var en underbar människa. Jag glömmar aldrig när hon bad till Gud mitt på "snetorget" en gång när vi skulle dela ut traktater. Vid det tillfället gick det ganska trögt.

"Nu skall vi gå till min bönevrå och be till Gud", sade hon.

Jag började titta mig omkring och undrade om hon hade någon lokal i närheten. "Jaha", sade jag, "vart skall vi gå då?"

"Det är där nere vid Träffen", sade hon.

Hon begav sig iväg mot stället, och när hon kom in i ett hörn kröp hon ner på knä. Det var kallt och moddigt. Hon började prisa Herren och tala i tungor. Det samlades en stor skara människor runt omkring, och jag började undra, om det inte vore bäst att ge sig av därifrån. Nej, tänkte jag, det går inte. Jag ställde

Storstadsnöd 1976

Forts. sid. 18

RÄTTEN...

forts. fr. sid. 17

befäst. Så tar man varje nytt beslut som utgångspunkt för en fortsättning. Man går aldrig till början och prövar de reservationer man hade innan man första gången tog upp kontakterna med samhället.

När församlingen väljer att lösa sina ekonomiska problem genom ökade statsbidrag, växer ständigt antalet organisationer vid sidan av församlingen. Därmed tillkommer alltfler makthavare, som får möjlighet att styra utvecklingen. De problem man förr löste på knä, måste man nu lösa i politisk kamp med politiska motståndare. Samtidigt avlägsnar man sig oupphörligt ifrån pionjörernas grundsyn liksom ifrån dem som fortfarande håller fast vid de gamla värderingarna.

Tro inte för ett ögonblick att de som givit sig in i kampen om bidrag och inflytande kommer att vända om. De kommer att gå vidare på den inslagna vägen och bli allt beskäftigare och ställa allt orimligare krav. Det finns ingen väg tillbaka kollektivt. Det finns dock ett individuellt uttåg. Det är enda lösningen.

Därför är min förkunnelse idag: "Gå ut till honom, utanför lägret!" Att gå ut ifrån organisationerna är enda vägen om man vill befrias från det solidariska ansvar, som vars och ens tysta och passiva medgivande innebär för utvecklingen.

Det finns inga utsikter till att man skall överge den inslagna vägen av samma skäl som katolikerna inte kommer att kunna överge Maria-kulten. Fastän skaror av katoliker blivit döpta i den helige Ande, kommer man ändå aldrig att överge Maria-kulten av så enkla skäl som de ekonomiska. Skulle katolska kyrkan överge den, skulle massor av människor bli arbetslösa. Många skulle inte längre få avsättning för sina produkter. Omkring denna kult är nämligen uppbyggd en hel industri, som möjliggör existensen för massor av människor, inte minst präster. Det finns t.ex. präster, som har specialiserat sig på Maria-kulten och de kallas för mariologer.

Vi kan ta ett annat exempel på att kyrkorna inte kan överge den inslagna vägen, nämligen kyrkobyggena. Man ställer frågan idag: Är det kristet att bygga så dyra kyrkor? Frågan är fel ställd. Det är inte kristet, men absolut nödvändigt. Församlingarna har ju gått in på inomvärldsliga villkor och accepterat ett världsligt handlingsmönster.

Kan vi idag tänka oss en kyrka utan ett kulturprogram som uppfyller alla esteters krav? Var skall kantorn eller kyrkokören ta vägen utan ett sådant? Och var skall alla välutbildade pastorer ta vägen? De befinner sig ju mitt inne i karriären och måste ju leva. Även om de inte har så mycket av profetisk kraft, är de i alla fall psykologiskt, pedagogiskt, teologiskt och historiskt bildade. De tänker möjligen så här: "Skulle jag gå ut i förvärvslivet, skulle jag tjäna mycket bra

som lärare eller tjänsteman". Då tycker församlingen att man naturligtvis måste ersätta sin pastor med likvärdig lön, eftersom han har så förnämliga kvalifikationer. Därmed påskyndas utvecklingen vidare mot ett alltmer utpräglat funktionärsvälde.

När så kyrkorna kommit till, måste naturligtvis också gudstjänstlivet fungera. I dessa fina utsökta kyrkor passar det inte med enkla vittnen och evangelister. Där måste man ha artister. Förr gick allting bra med enkla medel och enkla instrument. Idag måste det till människor med enorm kunskap. Det blir nödvändigt med en hel samling experter för att gudstjänsten skall fungera. En sådan gudstjänst, som är så dyr och kräver så mycket av specialister, klarar man till sist inte med enbart ideella insatser. Så har man blivit offer för utvecklingen och måste ha subventioner, för att klara sig.

Var ligger då lösningen till en förändring? Det första som måste till är prästernas avsättning. Driv ut musikdirektörerna och riv kyrkorna! Avväpna församlingen och prästerskapet alla politiska, ekonomiska, sociala, kulturella och religiösa vapen, så att de blir ofarliga och maktlösa. Då kommer de inte längre att ha så mycket av prål, självmedvetenhet och makt att träda upp med. Gör slut på kommersialiseringen och politiseringen! Driv ut artisterna och krossa det professionella funktionärsväldet! Smula sönder hela organisationssystemet! Säg farväl till statsbidrag och subventioner!

Kryp fram på knä, och vi skall åter finna härlighetens Herre. Han lever, men han står utanför allt mänskligt byggnadsverk. Ett faktum är att han står utanför och klappar på etablissemangets dörr, därför att han inte kommer in. Vi måste gå ut till honom utanför lägret och bära hans smälek!

Mastodont...

forts. fr. sid. 2

ter från Missionsförbundet till pingströrelsen för de som deltog med de två största representationerna. Nya deltagare sen mötet 1969 i Örebro var förutom pingströrelsen Adventistsamfundet. Som observatörer deltog EFS och som gäster katolska Kyrkan.

Unikt för frikyrkomötet var också regeringens två representanter. På måndagskvällen talade statsrådet Hans Gustafsson om Samfund och samhälle i nya relationer och på tisdagen medverkade Bertil Zachrisson med ett anförande om Församlingen i kulturen.

□ Zachrisson längtar bort

Dessemellan samtalade delegaterna i två dagar uppdelade i 11 sektioner rörande församlingen relationer med U-länderna, kulturen, skolan, evangelisationen m.m. Vad var då avsikten med mötet och fanns det några som hyste farhågor över den ohämmade ekumeniken? Vad säger exempelvis folket ute i församlingarna?

Ja det är några av de frågor Midnattsropet skall försöka svara på i detta nummer och kommande.

Hur skall man exempelvis tolka Zachrissons suck och vända i Öppet hus:

— Jag längtar till ett vanligt svenskt fackföreningsmöte med människor som sliter i vardagen främmande för alla abstraktioner vi öser ur oss...

Eller en röst från de yngres led: SBU-ordföranden och dagenred. Torbjörn Freij som sa:

— Jag tror att den trötthet på riksmötet som vi känner egentligen är en trötthet på en viss arbetsform.

Kaggeholmsrektorn Åke Boberg menade att man inte skulle dra för långt gående slutsatser av att pingströrelsen deltar och att det råder en mycket stor skepsis mot mötet ute i församlingarna.

□ Apartheid?

Om dessa röster representerar en livskraftig opinion mot mastodonter typ FKR får framtiden utvisa. Det troliga är att tilliten till organisationerna, fördelningen av bidragen och vittringen efter makt och inflytande i samhället tvingar frikyrkofolket vidare på den inslagna vägen. Och de starkaste i leden, politikerna, kommer med lätthet att hala fisken iland.

I vilket fall tror vi inte att de 350 delegaterna upplevde nämnvärd vända eller främlingsskap. Under mötet såg vi aldrig ett par böjda knän eller ens i en vrå en öppen bibel. En skrämmande iakttagelse med tanke på att delegaterna till övervägande del är svenska folkets själavårdare.

Minst av alla vändades Per Arne Aglert och på måndagskvällen kastade han alla de attribut som nödortfött dolt mötets politiska inriktning. Aglert förvandlades från fryntlig konferenspappa till kommunal- och kyrkopolitiker.

I debatten med statsrådet Gustafsson var stundtals svårt att avgöra om han talade för Uppsala kommun eller frikyrkofolket.

Aglert hävdade att frikyrkan måste få lika värde inför lagen som statskyrkan.

— ... dessa olikheter inför lagen som är rådande i vårt land kallas i andra sammanhang apartheid, sa han. Men Gustafsson svalde även den delen och kom igen med en högstämd hyllning till folkrörelserna inklusive frikyrkan efter som "de tillför andliga värden i ett högproduktivt industrisamhälle".

— Och nog skall det väl ordna sig med bidragen såväl som med relationerna mellan församling och kommun.

I den paneldebatt som följde menade chefredaktören Elmquist att Aglert helt bibelstridigt ifrågasatt Gustafssons ämbete som kyrkominister.

En av sektionerna arbetade just med frågan Hur skall lokal förmåga ekumenik

fungera?, efterlyste ett lokalt ekumeniskt råd för att underlätta församlingarnas kontakter med samhället. En sektion som vi får anledning att återkomma till eftersom man hade svårt att enas om tillämpningarna.

☐ Kosmisk räckvidd

Ämnet Evangelisation — en fråga om trovärdighet visade sig också vara påfrestande för ekumeniken på ELMIA. Här blottades den djupa klyfta som har sin orsak i helt olika bibeluppfattningar om människan, församlingen, tjänsten och tiden.

Lars Lindberg missionssekreterare i SMF talade för vad vi skulle kunna kalla en modernistisk linje, kritisk mot tidigare snäva synsätt. Frälsningen har en kosmisk räckvidd målet är världens förnyelse — inte kyrkans. FKR-ordföranden Gösta Hedberg har genom boken Till sammans i Guds värld blivit något av ideologi för detta nya oerhört förrådiska budskap.

— Att vara kristen är inte att vara religiös utan att vara människa — medmänskliga, hävdade Lindberg och läste innan till i sin nya bok om evangelisation.

I det andra lägret som hävdar ett traditionellt väckelsebetonat evangelisation finner bland andra HF-ledaren Stig Abrahamsson som efter Lindbergs inlägg undrade vad som egentligen fört mänskorna till Jesus:

— Är det det nya politiska engagemanget frågade Abrahamsson?

Och ungefär så står fronterna i de teologiska motsättningarna idag: Skall vi ha väckelsemöte eller gå in för att få en kurt till varje verkstadsgolv?

Säkerligen kommer frikyrkofolkets representanter att även här kunna nå varandra. Kyrkohistorien är fylld med exempel från ekumeniska möten där biskopar och metropoliter funnit synteserna högt ovanför huvudena på folket.

Det var just dessa enande, utslätande och neutraliserande tendenserna på ELMIA som för oss utomstående tedde sig så besynnerliga ja t o m rent schizofrena. Här har vi ett typexempel på ekumeniken som den form som i sig kan rymma de mest oförenliga motsättningar.

Skendebatten om evangelisationsmetoder går alltså vidare. Men hur går det med evangelisationen?

☐ Barratt i etern

Som var och en förstår finns det all anledning att vara kritisk mot mötet. Det tyckte också maranataungdomarna som tidigt och sent stod utanför ELMIA med Midnattsropet. Stöd i protesten fick de också av lokalredaktionen för Utanför Lägret i vars radiosändningar man läste högt ur TB Barratt och Lewi Pethrus stridsskrifter om allians och beblandelse. Varje kväll återkom stationen med sändningar över

Forts. sid. 18

Jubel . . .

forts. fr. sid. 3

skojat om "vilddjurets märke", som de benämnde den namnlapp alla skulle fästa på rockuppslaget. Men Heinerborg kanske inte såg lika allvarligt på raljant tal i mötesledningen. Eller så hade han kanske enskilt förhållit bröderna detta?

Gång på gång vid presskonferenser och i andra sammanhang under riksmötet, påpekade Bo Hörnberg att han velat ha mer tillfälle till bön, meditation och karisma. Han till och med föreslog en särskild *bönesektion* till nästa riksmöte. Vad nu detta månede innebära.

Genom dylika radikala uttalanden, kunde pingstfolket i riksmötet stå för sin gammaldags, fundamentalistiska bibelsyn. Dessutom satte man sig tvärt på bakhasorna, när sektion elva, som behandlat frågan: "Hur skall lokal ekumenik fungera?" lade fram sitt förslag. Allan Näslundh steg fram och föreslog att hela sektionsrapporten, med förslag och allt, lades till handlingarna. Och fick sextioåtta man med sig. Nu sade både Aglert och Hedberg på presskonferensen strax efteråt, att det där nog var mest en formsak om på vilket sätt förslaget skulle genomföras.

— Det var två pingstvännar med i den här sektionen, påpekade Aglert. Och i början hade även dessa samma inställning till förslaget som sedan kom fram vid omröstningen bland övriga pingstvännar.

Men då ryckte Hörnberg in, och sa bestämt ifrån att det här var en principfråga. Han hade ju inte heller varit med och modellerats om i sektion elva.

Så inte vet jag om så väldigt mycket enande kunde förväntas. I allmänhet gick hälften av varje presskonferens åt för herrarna att förklara för varandra hur eniga man i grund och botten var, trots att allvarliga motsättningar kunde förväntas av ivrigt frågande journalister.

Jag har gått omkring på FKR i Jönköping och sörrjt i flera dagar. Jag sörrjer över förkunnarna som sviker sin Frälsare, genom att i nästa mening ta tillbaka vad de sade i närmast föregående. Jag sörrjer över dem som förr talade om Jesu snara återkomst som mest väsentligt i förkunnelsen, men nu måste använda halva sin tid till att organisera samarbetsnämnder för att få makt och inflytande. Jag sörrjer över dem som ser och medger förfallet, utan att göra bättring.

Och jag minns vad jag läst om en man som grät över en stad och ropade: "O, att du i dag hade insett, också du, vad din frid tillhör! Men nu är det fördolt för dina ögon!"

Utanför stod dagligen en grupp ungdomar och sålde tidningen Midnattsropet. I hallen och i cafeterian satt några med gitarer och sjöng maranatasånger. Dessa människor kunde man också återfinna i det annars ganska överflödiga bönerummet. För övrigt var det inte gott om karismer på FKR i Jönköping. ☐

Pop i kyrkan

Country and Western är en av den moderna, elektroniska popmusikens avancerade avarter i religiös förpackning, som nu uppvisas i våra kyrkolokaler för minst 15 kr i inträde och obegränsat uppåt. I väckelsemöten har vi på senare tid blivit lyckliggjorda med från Amerika importerade eller inspirerade gospelgrupper. Dessa reser omkring i kyrkor och kapell, och uppträder ibland när det kniper som favoriter på världsliga nöjesarenor. Med em följer automatiskt högtalare som förstärker deras ljudnivå till gränsen av det tillåtna inför en förvånad, försagd och förbluffad publik av gamla läsare.

Den moderna tekniken högröstade hjärntvättningsskärmar utnyttjas framgångsrikt av (våra?) gospelteam, som inför de församlade församlingarna under religionens namn, påverkar folkmassan med de mest billiga tricks som tänkas kan. Alltifrån uppvisning i fingerakrobatik på gitarr, till berättelser om både tilltänkta, och avslutade skivinspelningsresor till en luxuös, världsberömd drömstudio i drömland någonstans på andra sidan jordklotet.

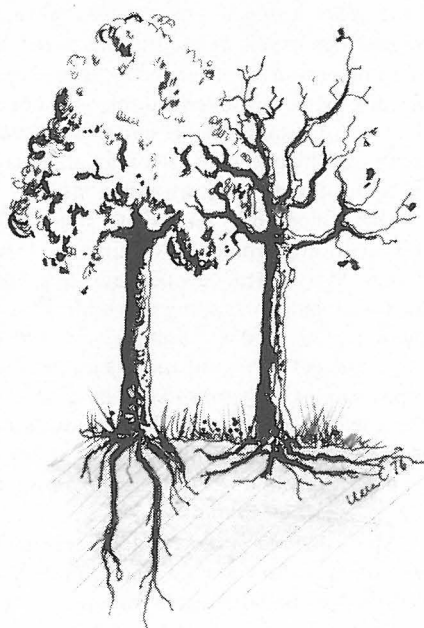
Med allt detta prat och betalda reklam för skivbolagen försätter de sina åhörare i ett tillstånd av underdånig förvåning, försagdhhet och mindervärdighetskänslor inför dessa övermåttan skickliga virtuoser. Aldrig förr har så få förkunnare med så billiga tricks haft så rika tillfällen, att dupera en godtrogen folkmassa med sin musikaliska och tekniska begåvning. Allt naturligtvis inom det auktoriserade väckelsemötets skyddande goodwill.

ARNE SVENSSON

Det finns en källa...

Alla minns vi säkert den torra, varma sommaren vi genomled för några månader sedan. Jag iakttog då ofta träden, som växte på berget i omgivningen där vi bor. Träden gav mig anledning till några reflektioner och dialoger med mig själv.

De träd jag såg, hade precis samma livsvillkor till det yttre, men ändå var det en väsentlig skillnad. Allteftersom sommaren framskred, gulnade bladen på vissa träd mer och mer, för att så småningom falla av. De började också se riktigt torra och döda ut i grenar och stam.

Andra träd, som stod alldeles intill dessa torra stackare, grönskade och visade naturliga livstecken. Skillnaden låg i något till det *yttre* så anspråkslöst, som trädens rotsystem! Roten är ju ingenting som trädet visar upp. Den har ingen fågring vi kan njuta av. Men i det fördolda hade alltså en del träd rotsystem, som hade sökt sig djupt ner i berget och funnit en *livgivande* källader.

Gud sänder torra somrar även till oss. Tack gode Gud för torkan! Då blir det uppenbart var vi har våra "rötter" placerade. Jag är säker på att ingen av träden tyckte att den torra sommaren var någonting behagligt, men jag kan tänka mig hur underbart det måste ha varit för de träd som fick dricka av det kalla, friska källvattnet, för att ORKA HÅRDA UT i torkan.

Jag fick anledning att rannsaka mig. Ställde mig frågor: Var hämtar du din näring? Lever du på saliga känslor? Tål ditt gudsliv en torka? Har du ett fördolt gudsliv, som bor vid KÄLLAN, och trots att torkan kommer "grönskar" och visar livstecken. Överflöds-liv!

En bön steg upp: Tack Jesus för att Du till och med genom naturen kan tala till och väcka Ditt barn! Tack Jesus att det finns en källa, som kan hålla den första KÄRLEKEN till DIG vid liv.

Ulla Christensen

blir hon förstås också utfrusen av kamraterna.

— Ungarna själva väntar intensivt på en pilgrimsskola, säger Ulla. Samtidigt funderar jag om de kanske kan påverka någon kamrat eller lärare åt "rätt" håll, men makterna de har att stå emot är kanske för starka. Jag ber verkligen om Guds vilja i detta.

— Jag har varit i skolan och lyssnat till undervisningen ibland och det är en fruktansvärd erfarenhet. All auktoritet är borta. Och det märks på barnen. Den attityden påverkar dem oerhört. Vi känner också att det är svårt för oss att ha den auktoritet vi borde ha gentemot barnen. I skolan fungerar varken auktoritet eller disciplin.

Församlingsgemenskapen livsviktig!

Församlingsgemenskapen och undervisningen i församlingen är livsviktig för familjen. Lika viktig som den "naturliga" familjegemenskapen.

— Vi tror också att husförsamlingen är en viktig del av församllingslivet, säger de. Lär vi oss att fungera där kommer vi också att fungera på ett riktigt sätt i de andra sammankomsterna. Den stora faran är ju att vi är experter på att bilda mötesmönster som vi klamrar oss fast vid. Vi är helt enkelt rädda för att göra bort oss!

Ib: — Jag har många gånger sett församlingen som en verktygslåda. Mästaren plockar fram det verktyg Han behöver för sitt arbete. En del verktyg är nästan alltid i bruk, medan andra plockas fram vid vissa tillfällen. Men alla verktyg måste vara färdiga att användas just när Mästaren behöver dem. Hur skulle det bli om Han behövde en syl till sitt arbete och plötsligt hoppade en slägga upp i Hans hand. Det skulle få förödande följder.

Ulla: — Undervisningen i församlingen är också absolut nödvändig för oss. Vi vågar påstå att den är den RÄTTA och ENDA i sitt slag. Den är profetisk. Vi är så tack-samma att vi får ta del av den, men den kräver också både handling och att vi förmedlar den vidare.

Framtiden då?

— Tack och lov att vi inte vet något om framtiden, säger Ib och Ulla med en mun. Men vi vet att Jesus kommer snart och att vi, kosta vad det kosta vill, måste vara redo när han kommer. Vi tror att vi dessförinnan kan få uppleva svår förföljelse och att vi måste vara beredda på det. Vi kommer att bli kringspidda och förföljda om vi verkligen tar konsekvenserna av vår tro!

— Vi måste ta upp kampen! Kristenheten befinner sig idag på ett behagfullt, gungande och sövande ekumenskepp som drivs av karismavindar med säker kurs mot Rom. Modern församlar sina döttrar! Vi måste se upp!

Tryggheten...
forts. fr. sid. 7

vara värt att se så blir det inte så. Ofta får tv:n fungera som barnvakt och det är fruktansvärt. Att tv finns i så många kristna

hem är ett tydligt tecken på avfall.

När det gäller skolan har man också fått ta konsekvenserna av sin radikala tro. Barnen är inte med i sexualundervisningen. Den äldsta av barnen, Tove, har tagit en klar ställning i skolan. Hon vägrar att sjunga med i en hel del sånger man sjunger. Men så

Ang. artikeln: Att få vara moder i hem och församling (MR nr 23—24)

— Har vi rätt att kräva?

Angående artikeln: Att få vara moder i hem och församling.

Vad menas med följande: "Jag kräver min rätt att få föda och fostra barn av mitt eget kött och blod." Vem ska kvinnan kräva den "rätten" av? Är inte barn en gåva från Gud. Kan man verkligen kräva att få en gåva? Och hur passar alla ofrivilligt barnlösa äktenskap in i signaturens schabloner? Vem ska de kräva "rätten" till barn av?

Vidare citerar jag: "Det enda som kan ge en kvinna tillfredsställelse är att med smärta få föda barn till den hon älskar. Och få fostra dem till hans avbild." En stilla undran: Har signaturen "kvinnosaks kvinna"

prövar detta, så det finns erfarenhet bakom orden? Eller är det bara ljusblå önskedrömmar? Och varför ska barnen fostras till mannens avbild? Hur går det då med flickornas könsroller? För övrigt så trodde jag att alla människor, även kvinnor och barn, var Guds avbild.

Livet är för det mesta så komplicerat att man nog måste lära sig att se lite mer nysensat på de här frågorna. Den enda verkligt djupa och äkta tillfredsställelsen får man genom att tro på Jesus Kristus och böja sig för hans vilja och individuella ledning.

"En kvinna som slutat kräva av Gud."

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvärlig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen.

Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—. Lösnummer 2:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D. v. s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag; vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20-4

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro 44 10 05-6

JOHANNELUND, församlingshem
Missionsvägen 24, Bromma
Postadress: Box 1236
161 12 Bromma
Tel 08/80 38 89

GAMLA BRO, servering, vandrarhus
KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel 08/23 52 30

Ett ord på vägen ...
Tel. 08/20 92 96
(automatisk tele-svarare)
Tryckeri: AB Grafiska Gruppen
Stockholm 1976

KLARA TONER

● BUTIKEN:

- Biblar på många språk
- Rikt urval god andlig litteratur
- Grammofonskivor och kassettband
- Gittarrer med tillbehör

● LÄSRUMMET:

- Tidningar och böcker du kan läsa i rofylld miljö

● BANDOTEKET:

- Inspelningar från möten på Gamla Bro och Johannelund
- Bibelstudier och grammofoninspelningar
- Äldre inspelningar från Maranatomöten
- Bibelstudier på olika språk

KLARA TONER

G:la Brog. 27
Stockholm T-Centralen
Tel. 08/23 52 30

*Bo Högländer har läst
Smugglingens Etik*

Metoden — motivet — budskapet

Smugglingens etik, heter Broder Andreus nyutkomna bok, utgiven på Interskrift AB. Den kan sägas vara en teoretisk fortsättning på Guds smugglare, Broder Andreus tidigare bok. I den här boken framställer författaren argumenten för sitt handlande, återberättat i Guds smugglare.

Broder Andreus utgår från missionsbefallningen, då han i boken vill, som han själv skriver "visa sina övertygelser ganska rakt på sak". Redan i introduktionen sägs det att "hela denna fråga med bibelsmuggling, som många människor betraktar som en etisk fråga, huvudsakligen är en fråga om att veta vem man ska lyda och veta var man står". I introduktionen uttalas också ett annat av bokens syften; Broder Andreus vill inte endast försvara sin inställning och sitt militanta handlande, han vill också vara ett föredöme för andra och "väcka upp Guds folk till mer aggressiv och tankeväckande handling" mot de krafter som hindrar evangelii framgång.

I tre kapitel (Marschorder; En blick på krigföringen; Segerns väg) presenterar Broder Andreus "de principer, som hans arbete är grundat på".

Förutom själva **metoden** tas också **motivet** till handlandet upp. Därjämte ägnas speciellt utrymme åt **budskapet** och dess förhållande till **budbäraren** och **mottagaren**.

Om motivet är att sprida Kristi evangelium, utbreda hans rike, är metoden i det här fallet fullt laglig. Broder Andreus pekar på bibelns personligheter, Elia, Elisa, Josua, Daniel i GT, Paulus, Petrus och Jesus själv i NT. Att man måste lyda Gud mer än människor, det är helt självklart, även om man för detta måste bryta de jordiska myndigheters lag. Ja, Broder Andreus hävdar till och med att "vi måste antingen bryta **den** (världsliga myndigheters) lagen eller Guds lag.

Men författaren preciserar också vilka myndigheters lagar vi kommer att bryta "om

vi hela tiden håller oss till Guds lag". Det är alla "gudlösa, ateistiska myndigheters lagar, när de säger till oss att inte undervisa, att inte föra med oss biblar". Och det är här problemet tycks inställa sig. I boken verkar det faktiskt som om striden skulle stå mellan Guds rike och kommunismen/ateismen. Jag tillåter mig citera ett helt stycke och uttrycka några synpunkter på Broder Andreus tankegångar.

"Detta är poängen: om vi bryter Guds lagar för att hålla oss till människors traditioner, låter vi djävulen fortsätta att regera världen och låter kommunismen och ateismen och revolutionen och hatet svepa över världen. Våld och brott och krig och blodsutgjutelse kommer att utplåna församlingen fullständigt."

En princip som i och för sig är gudomlig och riktig tycks här på något sätt nästan missförstådd. Satans samband med kommunism och ateism framhävs ständigt i boken. Likaså hävdas det att "våld och brott och krig och blodsutgjutelse" skulle kunna utplåna församlingen. Ingenting nämns om Satans samband med väststaternas ogudaktiga materialism, den kristnade privatkapitalismen, liberalteologin, ljumheten och kommersialismen som trängt in i kyrkorna. Bibeln och historien visar att fysisk förföljelse aldrig kan utplåna Guds församling. Det är egoismen, ljumheten och stagnationen som är de farligaste av Satans listiga metoder för att avvärja församlingen.

Men Smugglingens etik innehåller också en hel del radikala principer för en kristens tjänande. Vi ska inte ändra på den befallning vi fått av Jesus, att **gå ut** och göra alla folk till lärjungar. Vi ska inte kompromissa eller tvivla på moralen i **den** befallningen. Den har uttalats av den uppståndne Herren, och **han** ger kraften att fullfölja uppdraget.

Vi ska med glädje acceptera **konsekvensen** av att lyda Gud, hävdar Broder Andreus. Han pekar på apostlarna som räknade det som en glädje att lida för Kristi skull. "Kra- vet i Guds ord är undergivenhet i hjärtat till all auktoritet, men fullständig lydnad endast till Gud", skriver Andreus.

I boken nämner Andreus också Karl Marx, hur han trots att sedan hans tidiga barnaår uppfostrats i protestantismen skrev "den fruktansvärda anklagelsen mot den kristna världen": Religionen är ett opium för folket. Andreus snuddar väl här vid en av de främsta orsakerna till att en sådan ideologi som kommunismen över huvud taget kommit till. "Marx såg kristna, skriver han, som smet från Kristi befallningar, då de misslyckades att förstå att han inte bara hade sagt: 'Mig är given all makt i himmelen' utan också 'all makt på jorden'."

Visst ligger det en oerhörd sanning här.

Om församlingen helt och hållet tagit fasta på Ordet, lytt det och praktiserat det skulle situationen varit en helt annan i dag. Och då kommunismen pekar på kristenhetens uppenbara brister är det Satan som anklagar. Då borde Guds folk gå till korset och låta blodet gå över sina liv, ropa till Gud om upprättelse och kraft att förverkliga Hans plan här på jorden. Men i stället rasar man mot kommunism och ateism, utan att egentligen närmare ta reda på orsakerna till dessa idéers uppkomst. Kanske ligger skulden till att de finns hos kristenheten själv?

Den som är försiktig kan läsa Smugglingens etik. Men man bör ha en rätt inställning till olika aktuella företeelser för att kunna få en rätt behållning av den. Att våra medsystem bortom järnridån nås av Guds ord och får egna biblar är ju någonting att tacka Gud för. Vi bör be för de kristna i öst, men vi bör inte bedja mindre för de kristna i väst! □

*Stina Fridolfson
har läst*

En dagbok från yttersta tiden

FÄVITSK JUNGFRU av Tore Nilsson,
EFS-förlaget

Denna bok, med underrubriken "En dagbok från den yttersta tiden återgiven av Tore Nilsson" är en allvarlig väckelsesignal, till varje Kristi bekännare.

Författaren gisslar obarmhärtigt religiös ytlighet och flärd, skenkristendom och kulturfernissa med kristet förtecken. I dagboken skriver "fävitisk jungfru" om sitt missnöje med den alltför fromme maken, som inte förstår att uppskatta den form av kristendom som hon representerar. Satiren är vass, och avslöjar mycket av dagens kristenhet.

Man anar smärta bakom ironin i prologen, där författaren skriver: "Det speglar den tid, då de kristna skaffade sig två himlar: den ena hitom döden, den andra bortom."

Fastän det finns ju plats för en undran: Hur kan författaren, med sådan avsmak för denna tidsålders väsende, finna en uppgift i riksdagen?

Man måste nog även räkna med att det finns ett politiskt intresse hos samfundet att behålla sina medlemmar. Ju större antal desto större styrka. Om man idag träder upp och uttalar sig i en fråga, måste man alltid representera någon grupp för att någon över huvud taget skall lyssna. Blir det känt att man inte representerar någon annan än sig själv, kan man i bästa fall få uttala sig, men man betraktas som ganska ofarlig.

Inga protester

Egentligen måste man fråga sig om det över huvud taget går att upprätthålla ytt- rande- och religionsfriheten för sådana som vill stå utanför. På officiellt håll säger man naturligtvis, att alla skall ha samma rättighe- ter. Även de som kommer med kritik skall ha möjligheter att tala och verka. Det låter demokratiskt och tolerant. Verkligheten är en annan.

Om samhället säger att man får verka så mycket man vill men sedan kommer med så stora skatter och pålagor att det inte blir me- del över att verka för, är friheten utan inne- håll. Har man inte pengar till lokalhyran el- ler annonserna, betyder yttrande- eller mö- tesfriheten ingenting, eftersom man inte har råd att ta friheten i anspråk. Vi har kvar for- mell rätt att verka. Den är dock kringskuren genom ekonomiska och administrativa in- grepp, som det alltmer totalitära samhället försatt oss i.

Finns det då inga som protesterat mot ut- vecklingen? Det är klart att när exempelvis arbetsgivaravgiften infördes som en pålaga i församlingarna, trädde de kristna upp och motsatte sig kraftigt förslaget. Man ansåg det vara djupt orättfärdigt att beskatta ide- ellt arbete. Då svarade de styrande, som såg sin position hotad, med ett helt oväntat grepp. För de inkomster man fick in genom arbetsgivaravgiften, betalade man i gengäld ut en summa pengar i form av statssubven- tioner.

Samfundet mottog statssubventionerna utan större reservationer. Samtidigt tving- ades man skapa nya institutioner, som skulle förvalta de från staten inkomna medlen. Därmed uppstod en ny maktapparat, som både direkt och indirekt kunde påverka samfundet i olika riktningar.

Så länge bidragen var små, har problemen inte varit så stora, men utvecklingen har gått vidare. Kraven på högre belopp har blivit allt större för varje år, och med större belopp har också ansvaret och betydelsen växt hos de förvaltande organen. Nya sidoorgan måste till och med nya samhällsfunktioner följer ytterligare makt och inflytande.

Samhället gräver sig således sakta in i för- samlingen. De organ som skall förvalta de

resurser som samhället överöser de kristna är ett oerhört allvarligt tecken på en långt gången utveckling emot ett avancerat för- världsligande.

Farorna med statssubventioneringen av samfundens verksamhet är stora. All kritik har dock konsekvent viftats undan. Man har förklarat att den dag samhället ställer krav med bidragen på kontroll och styrning, skall man säga nej tack. Därmed har man dock klart och tydligt givit till känna, att man inte lärt någonting av historien. Så enkelt är det onekligen inte.

Alla medel, oberoende av storleken, är be- roendeframkallande och skapar allt efter- som de får fäste i folks medvetande en filo- sofi. Så småningom blir de inte bara accepte- rade utan också eftertraktade och nödvän- diga.

Det är här man brukar göra sig skyldig till de värsta misstag, därför att vid det läget har man förlorat sina tidigaste referenser. Hela tiden förankrar man de nya besluten i det näst föregående. I den allra första bör- jan gällde inte problemet hur man skulle förhålla sig till samhället och de världsiga myndigheterna. Det började på det teolo- giska och ekumeniska planet. Man tyckte att det var mer anständigt och kärleksfullt att arbeta tillsammans än var för sig. Genom detta befryndades grupper och församling- ar med varandra. Man tog av varandra och man lärde ut åt varandra.

När kontakterna var etablerade ledde det till nya ställningstaganden, som trappstegs- vis blev alltmer samhällstillvända. De ekonomiska frågorna sköts fram. Det kunde börja ganska oskyldigt med ett kommunalt bidrag till en kyrka. Det var spontant. Sam- hället ville ge uttryck för sin uppskattning utav församlingens insatser. Nästa gång var det en ungdomsarbetare, som fick ett kom- munalt bidrag. Därmed gick man ett steg längre. Så småningom blev det en rättvis- fråga. Skulle den ena kyrkan få bidrag, var det självklart att andra kyrkor också skulle ha.

Bönecirklar

Då började man undersöka hur man skulle finna permanenta lösningar. Man kom på att man kunde starta t.ex. studie- cirklar, ja, kanske till och med en bibelstu- diecirkel eller en bönecirkel. Förr hade man bönemöten på lördagarna, men när det gick att få statsbidrag, startade man bönecirklar.

Så trappades samhällets inflytande över församlingarna upp mitt under det att många kristna gladdes över att samhället blivit så öppet, tolerant och vidsynt att man t.o.m. fick anordna statssubventionerade bönecirklar.

För att få auktorisation åt varje nytt steg, så refererar man alltså till det som redan är

Forts. sid. 12

Jag har sett prästernas avfall, och jag har mött lyckoprofeter som profeterar för egen vinning. Det värsta är att jag lyssnar och frestas av deras budskap. Jag har aldrig bli- vit mättad och tillfredsställd på den vägen, jag längtar efter renhet, jag längtar efter öd- mjukhet och förkrosselse, efter att bli sann- färdig inför Herrens ansikte. Hur skall jag få detta? Så vill du säga.

Guds reserver

Gud har sina reserver, när det ordinära och vanliga är förbrukat. Och det är dessa reserver som är så fruktansvärt svårt att för- stå sig på. Prästen kan man läsa om, och profeten. Men när Gud sänder fram sina re- server *nasirerna*, då förstår man ingenting. Bara deras framträdande räcker till att skapa förvirring, och just förvirringen är ett vittnesbörd i sig själv om vår förmåga att förstå Guds vilja. Hur skall vi kunna känna igen Gud i Simson?

Gud hade en funktion som han i de rätta ögonblicken ställde fram. Det var sådana som frivilligt överlämnat sig åt ett nasirat. Många har lidit av utvecklingen och förhål- landena i kristenheten och väckelserörel- serna. Vi kan sätta oss ner och klaga tills vi badar i våra egna tårar; tills vi går under, men det löser inga problem. Vad beror det på att missmod och fruktan, eller högmod och högfärd har okuperat Guds folk? Allt verkar så onaturligt. Vi sätter oss ned och samtalar, diskuterar, beder och predikar. Vi tänker på fäderna och profeterna, och vill ropa ut att det är fel någonstans. Vi anser oss stå på Guds sida, solidariska med hans bud- skap. Vi är till och med redo ta emot något av det han vill sända, bara det inte gör för stort intrång i vårt eget privatliv.

"Jag har sökt en man som kan ställa sig i rämnan till folkets försvar, men jag har icke funnit någon", sade Gud. Nu var det han som klagade.

Om det nu är så att prästen representerar kontinuiteten, och profeten rörelsen, så re- presenterar nasiren det helt utomordentliga; det som inte kan förutsägas, beskrivas eller planeras. Nasiren är exklusiv av den anled- ningen att han har en exklusiv uppgift i en exklusiv situation.

forts. nästa nr.

JAG HAMNADE ...

forts. fr. sid. 10

mig också på knä och började be till Gud. Och människorna stod omkring oss och stirrade.

Jag tänkte, medan jag bad: Hur skall jag komma mig ur det här nu då? Hur blir det, när man reser på sig? Då kom jag ihåg att jag hade en bunt traktater i ena näven. Snabbt reste jag mig upp och sade: "Får det lov att vara en traktat?" Det kom så plötsligt, så ingen vågade annat än ta emot.

Sedan har du fortsatt med gatumission?

Ja, jag har hållit på en del med det. Men ibland har det varit så arbetssamt, att man nästan inte orkat med, i synnerhet när vi har haft "gäster" i hemmet i olika perioder. Hade aldrig gått utan en förstående hustru.

Jag tror att det är väldigt viktigt, att det finns människor i församlingen som tar hand om de nyfrälsta, alltså andliga föräldrar. Det är relativt lätt att bli frälst, men det är värre att bli bevarad, om man inte har någon som hjälper en.

Det är ju så lätt att säga, när någon lämnar sig åt Gud: "Jaha, nu är du frälst, och nu ordnar sig allting". Men det gör det inte. Det är sant att Gud hjälper, men han använder människor till det. Man måste ha någon som man kan gå hem till och prata med, när man får problem, dricka en kopp kaffe, samtala och be till Gud med. Jag tror att det är vardagskristendomen, som bär människan och inte möteskristendomen.

DE UTSLAGNAS ...

forts. fr. sid. 9

eller en kopp kaffe och få prata ut hos och uppleva bönegemenskap; det är absolut nödvändigt om den nyfrälste skall klara av "babytiden".

Dessa nya vänner inom församlingen måste även ha tid och ork för att hjälpa till vid besök hos olika statliga myndigheter. Detta tar för det mesta mycket tid i anspråk. Allra bäst är naturligtvis om församlingen kan klara av problemen internt utan att blanda in myndigheter för mycket.

Jag nämnde babytiden. Man är ju som en nyfödd när man är nyfrälst. Allt är nytt och ibland litet skrämmande. Själv har man en massa olater som måste bort. Humöret har ofta en kort stubin, man brusar lätt upp. Jesu egna lärjungar kom till korta rätt ofta men Herren hade tålmod och tillrättavisade dem i kärlek. Vi vuxna har ju tålmod med barnen (skall åtminstone ha det), på samma sätt måste de andliga föräldrarna ha tålmod med de andliga barnen och leda dem försiktigt fram och undervisa i kärlek utan att döma.

Olika barn utvecklas ju i olika takt. Det-

samma gäller i den andliga utvecklingen. Många gånger kan en snabb utveckling förorsaka andlig växtvärk som kan hämma. En långsam andlig utveckling kan bli stadigare.

En oerhört viktig sak är den absoluta ärligheten och naturligheten hos den andliga föräldern även om det skulle kosta på den egna prestige.

Några gånger har jag föreslagit att församlingar skulle anställa kristna medarbetare vilka själva ha egen erfarenhet tidigare av träsklivet, som skulle ha till heltidsuppgift att ha ständig kontakt med de nyfrälsta. Hembesök, sjukbesök och hjälp vid besök hos myndigheter när det visar sig nödvändigt.

Någon tyckte i ett sammanhang att jag var för realistisk och krass i min syn och i mina krav och menade att den helige Ande skulle klara av hela biffen. Det gör den helige Ande visst det, men den helige Ande behöver olika redskap och Herren använder vem han vill med de egenskaper redskapet har.

Hans ord räcker

En sak som förundrat mig storligen är att vissa församlingar vid tillsättande av församlingsarbetare helt nonchalerat livserfarenhet och i stället satsat på teoretisk utbildning. Av Jesu lärjungar var det bara Matteus som hade någon s.k. utbildning. Dessa högt utbildade ungdomar med ingen eller mycket ringa erfarenhet av träsket skulle kombinera ungdomsledarrollen med alkoholist- och knarkexpertens. I några fall orkade inte dessa ungdomsledare med den råa verklighet de mötte utan kollapsade. I andra fall drogs verksamheten in under motiveringen att medel till verksamheten fattades.

Medarbetare av det slag jag talar om behöver ej en massa teori och studieresor för att t.ex. studera "Knarkets psykologi". Livserfarenhet och fast förankring i Herren och Hans Ord räcker. Det är ju Herren som frälsar, helar och lär och ej event. församlingsarbetare.

Ett annat förslag som jag tidigare framfört (dock utan resultat) är att församlingarna startar egna socialkassor, så att medlemmar som kommer i nöd eller besvärliga situationer kan få hjälp utan att behöva anlita statliga myndigheter. Apg. 4:32—37. Syskonkärleken som ju talas så mycket om, skall väl fungera.

Många församlingar har stora lokaliteter vilka skulle kunna användas vettigare ur kristlig barmhärtighetssynpunkt t.ex. till kristna härbärgen för människor utan tak över huvudet. Där skulle även kunna serveras billig men närande husmanskost samt även kunna ges enklare sjukvårdshjälp. Det är väl lite genant att profana organisationer ger mer sådan samaritahjälp än de kristna samfundet. De kristna organisationerna (oftast ganska fristående

från församlingarna, vilket är fel) brottas ofta med ekonomiska problem. Församlingarna har ej det rätta intresset för offer åt sådan verksamhet som jobbar med nöden alldeles utanför kyrkdörren. Verkar som om nöden på långa avstånd är lättare att offra för. Där behöver man ju ej heller personligt engagera sig.

Vi har ju här i Sverige stora välmående församlingar på många platser med välbärgade medlemmar.

Bistra tider står för dörren

Herren unnar i sin kärlek sina barn allt gott, det är sant, men medlen (pengarna) är egentligen Herrens. Allt vad vi inte behöver för vårt uppehälle är och förblir "överflöd". 1 Tim. 6:8. Detta överflöd skall användas efter Guds vilja så att fler människor får del av Guds goda. Osunt att samla på hög. 2 Kor. 8:13—15, 1 Tim. 6:9, 10. Jag tror stenhårt på att vi alla en dag skall få förklara inför Kristi domstol hur vi använt vårt överflöd och hur vi förvaltats och levt vårt kristenliv. Matt. 25:31—46. Tron utan gärningar är död. Jak. 2:17. Med gärningar förstås inte bara att bedja för sjuka till hälsa eller driva ut onda andar utan ofta hårt, arbetsamt slit med andra och för andra.

Vill i detta sammanhang peka på en verksamhet, som trots ett visst motstånd från flera håll driver en verklig kristen barmhärtighetslinje, nämligen Maranata på Gamla Bro. Har upplevt när Gamla Bro var Satans hemvist; nu är det Guds. Gud visar sin makt genom att ta Satans lokaler och förvandla dem till sina. Det är ju helt i linje med att Gud utväljer det som ingenting var till sina tjänare.

Jag rekommenderar varmt ett studiebesök där.

Bistra tider står för dörren. Det tror och vet inte bara vi kristna. De flesta vetenskapsmännen ängslas inför det som ligger framåt i tiden. Det är klokt som kristen att "öva" sig i enkel livsföring på alla sätt för det kan fortare än vi anar bli påtvingad återhållsamhet i det mesta.

Herrens dag närmar sig hastigt. Det borde ta bort all inbördes kiv så att alla kristna skulle kunna hjälpas åt med Herrens verk.

Vi må bedja om vakenhet och att vi inte är så upptagna av det timliga att vi fastnar en dag. Luk. 21:34, 35. □

Julle Löfgren

Mastodont ...

forts. fr. sid. 13

Jönköpingstrakten och vad som kan spåras av reaktionerna var det många som lyssnade och lärde.

Nå hur gick det då till sist med gräsrots-ekumeniken? Eftersom 70% av delegaterna var pastorer eller tjänstemän såg vi

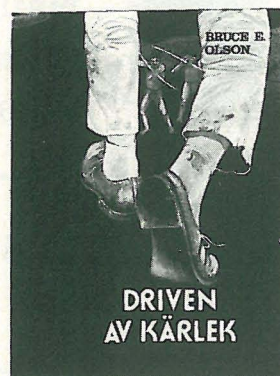
JESUS KOMMER!

MISSIONERA!

LÄS OCH SPRID DENNA AKTUELLA LITTERATUR!

- ☐ **Början till slutet.** Tim La Haye. Evangeliipress. 16:75
- ☐ **Den kommande ryska invasionen av Israel.** T. S. McCall/Zola Levitt. Evangeliipress. 13:—
- ☐ **Tidens tecken del II** (pocket). Thoralf Gilbrant. 10:—
Tidens tecken del IV inb. Den kristna bokringen. 37:—
- ☐ **Harmageddon.** John F. Walwoord/John E. Walwoord. Den kristna bokringen. Pocket 10:—
- ☐ **Vart är mänskligheten på väg.** Hal Lindsey. Evangeliipress. Pocket 15:60
- ☐ **Jesus kommer tillbaka.** Stig Hällzon. Evangelii-press. 10:—

- ☐ **Snart är han här.** Erling Ström. Normans. 10:—

Libris, Örebro

- ☐ **Driven av kärlek** (For this crow I'll kill you). Bruce E. Olson. Den oerhört spännande berättelsen om hur 20-årige Bruce efter svåra strapatser kommer till de fruktade Motilonindianerna i Columbia. Endast 15:— pocket

inte så mycket av folket. Men de kom och fyllde den jättelika utställningshallen till kvällarna. Mellan två och tre tusen personer från hela Småland. Med tanke på det magra innehållet i dessa gudstjänster finns det anledning att ställa ledarna mot väggen och fråga Var fanns värmen, spontaniteten, hoppet och tron? Var fanns det livgivande evangeliet?

Det var frågor som ständigt återkom och som födde ett stridsrop i mitt hjärta:
— Ge oss himmelen och tron tillbaka!

Det borde ropas ut med en styrka så dokumentportföljer och sektionsrapporter far all världens väg. Det tillhör inte dagens stridsmetoder — men kanske morgondagens. För på något sätt måste dessa moderna kyrkofurstar avrustas.

Jag beställer härmed

Antal

Sänd beställningen till

Klara Toner, Box 344

101 24 Stockholm

Namn

Bostad

Postadress

Sommarplanera för **MALMKÖPING -76**

väckelsefolkets
stora familjefest
med Ordet i centrum

Naturskön bygd i Sörmlands hjärta
● **bad** ● **camping** ● **barnservice**
Inga fasta avgifter — Allting gemensamt.

Malmköpingsveckans kansli Box 344
101 24 STOCKHOLM 08/23 52 30

Midnattsropet 1976

Följ med vad som händer kommande år i väckelsefolkets egen tidning

● ISRAEL	● PREDIKNINGAR	● PILGRIMSSKOLAN
● KRISTENDOM OCH POLITIK	● GUD OCH VÄRNP LIKTEN	● VÄLKOMMEN ATT PRENUMERERA

	Använd kupongen till höger. Betala när inbetalningskortet kommer. Prenumerationspriset är: Helår 45:—, halvår 23:—, kvartal 12:—. Lösnummer 2:50:—. — Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige. Gåvor till tidnings- och traktatmissionen mottages med tacksamhet. Postgiro 57 16 20-4.	Jag prenumererar på Midnattsropet och betalar när inbetalningskortet kommer ☐ År ny prenumerant ☐ Ja, jag vill bli kommissionär Jag tar ex av Midnattsropet t. v. Efternamn _____ Förnamn _____ c/o _____ Gata, Box, Postlåda etc. _____ Post-nr _____ Postanstalt _____ ☐ kvartal 12:— ☐ halvår 23:— ☐ helår 45:—	Frankeras ej M. R. betalar portot Till MIDNATTSROPET Pren.avd. Box 1236 161 12 Bromma 12 Svarsförsändelse Konto nr 4745
--	--	--	--